

Sygn. akt: I C 670/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: st. sekr. sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku

sprawy z **powództwa P. (...) we W.**

przeciwko **H. P.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda P. (...) we W. na rzecz pozwanego H. P. kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód P. (...)we W. złożył w Sądzie Rejonowym w Oleśnie w dniu 29 października 2015 roku pozew przeciwko H. P. o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym z żądaniem zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.158,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podnosił, że pozwany H. P. oraz (...) Bank (...) S.A zawarli w dniu 28.01.2008 roku umowę bankową o numerze (...) na podstawie , której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu. Strona pozwana nie wywiązała się z tego obowiązku. W dniu 2.04.2014r. (...) Bank S.A zawarł z P. (...)we W. umowę o przelew wierzytelności. W oparciu o powyższą umowę powód nabył wobec pozwanego wierzytelność objętą przedmiotowym powództwem, o czym poinformował dłużnika, wzywając go jednocześnie do zapłaty. Zadłużenie strony pozwanej stanowiące wartość przedmiotu wynosi obecnie 10.158,99 zł w tym należność główna w wysokości 4.460,79 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 5.698,20 zł na którą składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio do niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

W pozwie jako jedyne dowody powód zgłaszał dokumenty – wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z 20.10.2015, umowa cesji wierzytelności, wezwanie do zapłaty z 14.09.2015r. kierowane przez (...) S.A, informacja kierowaną przez (...) S.A o przejęciu wierzytelności (bez daty i bez podpisu).

W dniu 20 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Oleśnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym mocą, którego to nakazał pozwanemu H. P. aby zapłacił powodowi P. (...) we W. kwotę 10.158,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.10.2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.544,00 zł tytułem kosztów procesu w tym kwotę

2400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo aby wniósł w tymże terminie sprzeciw- nakaz zapłaty karta 22.

Pozwany H. P. w dniu 2 grudnia 2015 roku złożył od przymiotowego nakazu zapłaty sprzeciw podnosząc w nim, że nie zgadza się z treścią nakazu zapłaty, kwota pieniężna jest cały czas pobierana i spłacana komornika i nie widzi powodu aby miał drugi raz płacić- sprzeciw karta 25 – oraz karta 29- 32. Z kolei w piśmie procesowym z dnia 22.04.2006r. oraz na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku pozwany zaprzeczył, aby 28.01.2008r. zawarł umowę z (...) Bank (...) S.A i wnosił o oddalenie powództwa oraz podnosił, że pomylił wierzycieli i powoływał się na trwające postępowanie egzekucyjne z wniosku U., omyłkowo okoliczności innego postępowania przypisał do przedmiotowej sprawy - pismo procesowe karta 57 i protokół rozprawy karta 59.

Odpis sprzeciwu wraz z zawiadomieniem o rozprawie został doręczony pełnomocnikowi powoda w odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko podnoszone w pozwie i podniósł, iż na podstawie wskazanego przez pozwanego postępowania egzekucyjnego Komornik egzekwuje z wniosku innego niż powód wierzyciela – z wniosku U.- na poczet innego zadłużenia – odpowiedź na sprzeciw karta 52-53.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Pozwany H. P. nie zawarł z (...) Bank (...) SA w dniu 28.01.2008 roku.

dowód: zeznania pozwanego karta 59 verte.

Powód P. (...) we W. wystawił w dniu 20 października 2015 roku wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), którym to oświadczył, w dniu 2 kwietnia 2014 roku P. (...) z siedzibą we W. nabyła od S. (...) wierzytelność wobec dłużnika H. P.. Zobowiązanie dłużnika wynika z zawartej dnia 28.01.2008r. umowy pożyczki o nr (...). Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 10.158,99 zł w tym należność główna w kwocie 4.460,79 zł odsetki w kwocie 5.698,20 zł.

W dniu 2.04.2014r. (...) Bank S.A zawarł z P. (...) we W. umowę o przelew wierzytelności. W przedstawionym do sprawy wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji zapisano, iż pod nazwą dłużnika z identyfikatorem klienta (...) widnieje H. P. zam. Ś. ul. (...), z zadłużeniem na kwotę 4.460,79 zł kapitał, 4.983.50 zł odsetki, 202,50 zł koszty.

(...) S.A wystosował 14.09.2015r. pismo w nagłówku nie określając w sposób wyraźny adresata przypominając, iż Pan H. P. posiada dług wynikający z umowy z 28.01.2008r. zawartej z (...) Bank (...) S.A oraz w którym to zachęcał do kontaktu telefonicznego i ustalenia dogodnych warunków spłaty zadłużenia przypominając

dowód: - wyciąg z ksiąg funduszu karta 8,

- umowa sprzedaży wierzytelności karta 9-13,

- wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji karta 13,

- zawiadomienie karta 14,

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oleśnie A. M. pod sygn. akt Km (...) prowadzi przeciwko H. P. postępowanie egzekucyjne z wniosku U. (...) w W. na podstawie tytułu wykonawczego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 30.12.2014r. sygn. akt VI N--ce (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z 13.02.2015r. Egzekwowana należność dotyczy umowy zawartej przez pozwanego z Bank (...) S.A.

dowód: -zaświadczenia o dokonanych wpłatach karta 30,31,

- wydruk z akty sprawy elektronicznego postępowania VI N--ce (...).

Sąd zważył.

Roszczenie powoda, jako nie wykazane i nie udowodnione należało oddalić.

W niniejszym postępowaniu jedynym dowodem przywoływanym przez powoda na uzasadnienie żądania pozwu jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Powód nie okazał się żadnym dowodem dokumentem umowy którą to miał zawrzeć wedle twierdzeń powoda H. P. z (...) Bank (...).

W świetle art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz.U z 2014r., poz.157 j.t ze zmianami) wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie mają mocy dokumentu urzędowego, a jedynie stanowią dokument prywatny z art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Wyciąg z ksiąg rachunkowych potwierdza zatem fakt zaistnienia cesji wierzytelności, natomiast nie stanowi dowodu na skuteczność tej cesji oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Powód w toku niniejszego postępowania twierdzi, iż nie zawierał umowy będącej podstawą formułowania roszczenia przez powoda. Zatem okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien udowodnić powód.

Powód poza samym stwierdzeniem, iż przejął wierzytelność od podmiotu S. (...) nie wykazał żadnymi dowodami, iż dokonał skutecznego przejęcia wierzytelności wobec pozwanego wynikającej z umowy, która to rzekomo łączyła pozwanego z (...) Bank (...). W ocenie sądu gdyby taka czynność rzeczywiście miała miejsce w stosunku do pozwanego to niewątpliwie powód dysponowałby dokumentem – zawartą umową. Wskazać, należy, iż powód również nie wykazał własnych twierdzeń, iż kierował do pozwanego powiadomienia o przejęciu wierzytelności. Powód przedstawił przecież tylko dokumenty wytworzone przez (...) S.A -podmiot trzeci. Na jakiej to podstawie i z jakiego upoważnienia działającego? Sądowi nie wiadomo.

Proces cywilny opiera się na koncepcji prawdy formalnej wynikającej z akt sądowych i inicjatywa dowodowa należy przede wszystkim do samych stron.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest uprawnieniem a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa sąd winien korzystać nader ostrożnie, tak by swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu.

Artykuł 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał.

Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44

W związku z powyższym, jeżeli materiał zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. W ocenie sądu I instancji w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego

trudno uznać za niewiarygodne zeznania pozwanego, iż nie zawierał żadnej umowy z (...) Bank (...). Powód jako profesjonalny podmiot zajmujący się skupem i dochodzeniem wierzytelności powinien wraz z zawieraną umową przejąć wszystkie istotne dokumenty dotyczące przejmowanych wierzytelności, winien mieć świadomość ich ważności dla wykazania istnienia zobowiązania, w oparciu, o które to formułuje wystąpienia i roszczenia.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić. Konsekwencją oddalenia powództwa w całości jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc. Zasądzona z tego tytułu kwota 2.400,00 zł (punkt II wyroku) stanowi wynagrodzenie pełnomocnika, którą Sąd ustalił według stawki minimalnej przewidzianej w § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).